

Boros Imre: Esélyt a felzárkózásra

2016 február 12. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

A leszakadást történelmileg csak rövid időre fékezni képes Horthy-korszak után egyenes volt a zuhanás egészen a kommunizmus bukásáig.

Mára már az is teljesen egyértelmű, hogy a rendszerváltáshoz fűzött felzárkózási remények is illúziókká váltak, sőt mi több, az ország nagy többsége által vágyott európai uniós tagság is további leszakadással járt. Az utóbbi azért

is rendkívül különös, mert ezzel egyedülállóak vagyunk a mára huszonnyolc tagúvá vált közösségben.

A tisztánlátás érdekében tekintsük át az uniós tagságunk első tíz évének (2004-től 2014-ig) az Eurostat rendszerében elérhető adatait. A felzárkózás lehetőségét az elérhető adatok közül viszonylagos pontossággal mutató bruttó társadalmi termék (GDP) országonkénti alakulását soroljuk az adatok közül az első helyre. (Jobb híján tesszük ezt, mert az igazán alkalmas összehasonlító, nemzeti jövedelmi adatokat, vagyis a GNI-t hazánkban még mindig diszkrét homály fedi.) Egyértelműen kijelenthető, hogy a közösség fejlett országcsoportjához nem felzárkóztunk, hanem velük szemben a lemaradásunk jelentősen tovább nőtt.

Miközben az itt vizsgált tíz esztendőben Belgium gazdasága átlagban 1,1 százalékkal, Németországé pedig 1,3 százalékkal növekedett, nekünk be kellett érniük összesen átlagos 0,9 százalékkal. Nemcsak a korábban csatlakozott államok példája igazolta a felzárkózás lehetőségét, de a tagságot hazánkkal egy időben elnyert országok csoportja is ezt támasztja alá. Ugyanez a tíz év a bolgároknak átlagban 2,5, a cseheknek 2,1, a szlovéneknek is 1,2, a szlovákoknak 3,8, a lengyeleknek pedig rekordértékű, 3,9 százalékos gazdasági növekedést eredményezett.

Lengyelország egyébként még a legkritikusabb válságos 2009-es évet is gazdasági visszaesés nélkül élte meg. A valószínű nemzeti jövedelmeket megmutató GNI-adatok, sajnos, nem elérhetőek. Ezek még ennél is tragikusabb képet mutatnának, hiszen hazánkban lehet fel a legnagyobb arányú idegen tőke a maga masszív jövedelemkiutalásaival, míg a nyugati országok jövedelmeit a hazautalások tovább javítják.

A fentieknél is jobban szemléltetik hazánk relatív elnyomorodását az első tíz év fogyasztási adatai. Nálunk a GDP-n belül a fogyasztás a 2004-es 53,3 százalékról 2014-re negyvenkilenc százalékra csökkent, miközben Olaszországban további 1,7 százalékkal nőtt, de csekély mértékben növekedés állt be Belgiumban és az Egyesült Királyságban is. A mi 2014-es negyvenkilenc százalékos fogyasztási szintünkkel áll szemben a huszonnyolc tagország átlagos, 56,9 százalékos fogyasztási szintje.

Ha mindehhez még azt is hozzátesszük, hogy a közösségi adatsor jóval magasabb GDP-átlagról szól, mint a miénk, a kép teljessé válik. Magától adódik a kérdés – bár ez még manapság sem a politikai közbeszéd tárgya –, hogy mi okozta azt, hogy mind a rendszerváltásunk, de még a másoknál sikert hozó uniós csatlakozás is, nálunk további leszakadással járt.

A politika még ma is vonakodik annak kimondásától, hogy a rendszerváltás kudarcának minőségében rejlik, vagyis abban, hogy az valójában a letűnt (baloldalinak mondott) rendszer prominenseinek kottája szerint történt, akik már jóval a politikai struktúraváltás előtt egyezsége jutottak túlélésük érdekében a nyugati „demokratikus” erőkkel, és az országot alaposan eladósították. Majd még két évtizeden át folytatták „áldozatos” munkájukat.

Az aknamunka részleteinek feltárása, sajnálatos módon, szintén a mai napig várat magára. Időben később történt ugyan, de talán éppen ezért könnyebben dokumentálható az uniós csatlakozás utáni évtized sikertelenségeiben a politikai, immár balliberális elit kártékonyága. A teljesség igénye nélkül említünk meg néhány esélyromboló cselekményt. Jóval a csatlakozás előtt dömpingszerű sertéshúsimporttal sikerült ezt a kulcságazatot padlóra küldeni. A seb máig nem gyógyult be. „Sikerült” kiharcolni, „kitárgyalni” a legalacsonyabb földalapú támogatási intenzitást (huszonöt százalékot), minimális tejkvótával hazajönni, mind az első (2004 és 2007 közötti), mind a következő (2007–2013) finanszírozási időszak kohéziós pénzeit vasba és betonba öltöztetni, a kivitelezést pedig külföldi érdekeltségűeknek juttatni.

Sikerült a kívánt belső regionális felzárkóztatás helyett annak éppen az ellenkezőjét, a leszakadt régiók további leszakadását megvalósítani. Sikerült a központi régió fejlesztésében Pest megye kárára 4-es metrófejlesztési tervet kovácsolni. Ezzel Pest megye leszakadása tovább növekedett.

Semmi kétség, mind a rendszerváltás, mint az uniós csatlakozás sikertelensége „balliberális csúcsteljesítmény”, példa nélküli Európában. A velünk együtt csatlakozók baloldali kormányzatai (csehek, lengyelek, szlovákok) viszont rendre fellendítették országuk fejlődését – a mieink azonban hátravetették.

A különös, hungarikumszerű baloldali teljesítmény végre igazán megérdemelne egy alapos, tényeken nyugvó elemzést, talán a baloldal hazai színrelépésének kezdeteitől, nem csak magánkiadású művek formájában.

Erre nagy szükség van ahhoz, hogy ne tévedjünk ismét vissza a rossz útra, és végre a felzárkózás folyamata ne csak ismét újakezdődjön, hanem folyamatos is legyen.

Boros Imre - www.magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lajk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló